pool ta olli. Kül wanna issa ja kirriko wöörmündri herrad kulasid, agga ei üḫti, nago tinna tuḫkas. Wimaks kirjotadi kunningale jo monda korda, agga said sõaministri läbbi sedda wastust: nad piddid järrele jätma nisugust pallumist, sest kes piddi keige Preisi wäggede ḫulgast sedda nekruti leidma woi üllesotsima, kellest nemmad issegi ei teädnud arro anda, kus pool ta olli — jo ta kässi ḫästi käib, muido ta olleks kirjotanud. Se olli se wastus.

Nenda läksid kaks aastat eddasi, et poia käest issale mitte kord terwisidki ei todud, et ta jo arwas poia surnud woi koggoni kaddalippo aetud ollewad. — Sest sel aial sündis sedda wägga ḫõlpsaste. Temmale (wanna õppetajale) olli ka jo ammo teine abbilinne antud.

Teise aasta lõppul tullid issale korraga need sannumed, et poeg temmale paljo terwisid läkkitab, ja tedda tänna õḫto waatma tulleb piiskoppi prouaga. Wannamees jäi römo pärrast üsna wärrisema. Ja pärris jälle ja weel mittokorda sannumetoja käest, kuidas se olli. — Sedda ärraräkimatta römo! — Jubba tük aega enne õḫtud pannid keik ennast walmis, wanna õppetaja isse ka, ja läksid wasto omma kaddund Josepile, kuida wannake poia koḫta ütles. Kui nad senna ollid joudnud, kus meil jo teäda, et tee oia poḫjast läbbi käib, tulli üks tõld emalt, ja walge kässi tulli tõllast wälja ja need sannad kuulda ollid: „Jaḫ, mo armas, siin se olli, seäl istus ḫunt. „Kui meesterahwas wälja watas, näggi ta omma wannemad. Kui suur röörn! Silmapilk laskis ḫobbosed kinni piddada, ja üks meesterahwas ja naesterahwas tullid tõllast wälja. Römo römo peäle, ja sedda kaela-ümber ḫakkamist, — ennego issa ütles: „Agga sinna ülleanneto poeg, olled meile ni paljo kurwastust teinud ja mitte kordagi kirjotanud, rägi!“

„Ei ma ei woinud, ma ei tohtind“, wastas poeg. „Mo peälik kelis mind kõwwaste ärro, ja ma piddin temmale selle peäle omma sanna andma, et ma teile mitte mis mingit-